

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa D.J.  
przeciwko A. S.A. z siedzibą w W. i J.S.  
o ochronę dóbr osobistych,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 listopada 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opierają wniosek o przyjęcie skargi na istnieniu zagadnień prawnych, potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz na oczywistej zasadności.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić.

Skarga kasacyjna pozwanych, a w szczególności treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, jest nakierowana na potrzebę dokonania wykładni art. 23 i 24 k.c. w kontekście zakresu dopuszczalnej krytyki prasowej wobec czynnego polityka w sytuacji, gdy zdarzenie które było przedmiotem tej krytyki zostało negatywnie zweryfikowane w postępowaniu przygotowawczym.

Skarżący wskazują na konieczność udzielenia odpowiedzi na kilka ich zdaniem istotnych zagadnień prawnych dotyczących granic możliwego kwestionowania przez dziennikarza w publikacji prasowej ustaleń poczynionych w zakończonym postępowaniu karnym (przygotowawczym). Postanowione zagadnienia zostały jednak sformułowane w sposób niezwykle ogólny i w oderwaniu od poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, które wiążą Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym. Wbrew twierdzeniom skarżących Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku nie powołał się na zakaz możliwości kwestionowania postanowienia prokuratora o umorzeniu postępowania karnego, ale podkreślił jedynie nierzetelność pozwanych przy ocenie zebranego materiału, który w niczym nie odbiegał od materiału, jaki był w posiadaniu organów wymiaru sprawiedliwości (s. 13 - 14 uzasadnienia). Ponadto za nierzetelne uznano domaganie się w artykule prasowym kontroli sądowej rozstrzygnięcia prokuratora pomijając fakt, że kontrola taka już miała miejsce w sprawie. Są to zaś całkiem odmienne zagadnienia i nie można uznać, aby tym samym doszło do wskazywanego w skardze zagrożenia dla prawa do krytyki prasowej i prawa do informacji.

Z tych samych względów należy uznać, że nie zachodzi potrzeba wykładni art. 23 i 24 k.c. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wprowadzono bowiem żadnego ograniczenia w odniesieniu do krytyki prokuratorskich rozstrzygnięć, a jedynie wskazano na możliwość naruszenia dobrego imienia powoda w wyniku

interpretacji ustalonych faktów dokonanych jednostronnie, tylko w celu wykazania określonej z góry tezy. Wbrew twierdzeniom skarżących z zaskarżonego wyroku nie wynika, że uznano, iż jedynie pełna wiedza pozwanych o prawdziwości informacji chroni ich przed odpowiedzialnością z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Wręcz przeciwnie w rozstrzygnięciu swym Sąd Apelacyjny w ślad za uzasadnieniem uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z 18 lutego 2005 r. III CZP 53/04 (OSNC 2005, nr 7-8, poz. 114) wskazał że wystarczające jest dochowanie należytej staranności przy ustalaniu prawdziwości zdarzeń i ich ocenie, czego jednak nie dokonano w okolicznościach tej sprawy.

Szczegółowa analiza treści skargi prowadzi do wniosku, że nie jest ona oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie tej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej nie odnosi się, co zaskakujące, do sformułowanych w skardze podstaw kasacyjnych, ale podkreśla potrzebę merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Najwyższy w związku z koniecznością zaspokojenia „poczucia sprawiedliwości”. Abstrahując od tego, że pojęcie to jest niejasne i pozaustawowe, a przede wszystkim, że nie stanowi podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania, to szczegółowa analiza jurystyczna skargi i jej podstaw podobnej konkluzji nie uzasadnia.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

jw